

fig af med at ødelægge Kabler. Men den hyppigste og største Bestadigelse, de lide, hidrører fra Søfarten. Det hænder saaledes tit, at de Søfarende ankre op i Nærheden af Kablerne, og at Ankeret da kroger sig om Kablet. Naar de saa hvide Ankeret hjem, hæve de Kablet med det Samme, og for at spare sig Uleiligheden med at klare det fri af Ankeret, kappe de uden videre Kablet over og afbryde saaledes Forbindelsen. Der er i Lovforslaget en Paragraf, som netop sætter en Slags Præmie paa at skaane Kablerne ved at berette enhver Skipper, der viser Omhed overfor dem, til at faae Skadeserstatning, hvis han maa opoffre Skibets Anker og Ræbde. En anden Række Fjender, og de Fjender, som er de vanskeligste at udrydde, ere Fisserne. Overalt, hvor Kablerne ere nedlagte i en saadan Dybde, at der paa Stedet kan drives Slæbevaads-Fiskeri, strabe Fisserne Dag ud og Dag ind over Kablerne med Vaaddene. Disse Vaad ere forsynede med skarpe Kanter, der slide paa Kablerne og efterhaanden ødelægge Bedækningen og selve Kablet, og hyppigt afbryde Isolationen. Denne Fjende har man endnu ikke kunnet bekæmpe. I Forkonferencen i 1882 gjorde den danske Delegerede imidlertid sit Beste. Han havde faaet Tilfagn fra andre Landes Delegerede om Understøttelse, men, da det kom til Stykket, gif Afstemningen ham imod, saaledes at der ikke blev indført den Bestemmelse, han foreslog om, at de forskjellige Lande skulde kontrollere Fiskerestaberne saaledes, at de, uden at miste deres Brugbarhed og Godhed som Fiskerestaber, ophørte at være til Ødelæggelse for Kablerne. Man indvendte navnlig derimod, at saadanne Foranstaltninger vilde kræve et meget stort Tilshyn og en Kontrol med alle Fisserne, men dette var Noget, man ikke vilde indlade sig paa i Lande som f. Ex. Holland, Belgien og England, hvor man har overordentlig store Fisserflaader i Søen. Dette er i korte Træk denne Sags Historie. Den Betydning, den maa tillægges, fremgaar jo af Kablernes egen Natur. Der er jo, som de Herrer vide ligesaa godt som jeg, en Mangfoldighed af Retninger, hvor de gribe ind, ja! det er endog vanskeligt at nævne et Omraade, hvor de ikke gribe ind. Sikker er det, at hele Forretningsslivet for Tiden er baseret paa en sikker Forbindelse over Havet; sikkert er det, at alle meteorologiske Instituter ere beregnede paa daglige Meddelelser og Efterretninger fra fjerne Stationer, og ligejaa sikkert er det, at mange farlige Forbrydere og Bedragere ikke vilde blive paagrebne, naar man ikke raadede over disse Kabler. Man maa altsaa være taknemlig for, at der er gjort det første

Skridt i den ved Forslaget angivne Retning: i Retning af at bringe Kablerne ind under Lands Lov og Ret, medens de tidligere have været fuldstændig fredløse, og dertil sigter, som nys berørt, denne Lov.

Da Forslaget ikke er andet end en Aflægger af Konventionen, er der ikke Stort at sige om det, men jeg vil dog tillade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa et Par Punkter, som i det Mindste have stødt mig. De to første Paragrafer i Lovforslaget ere en Gjengivelse af Paragraferne 5 og 6 i Konventionen, og naar man læser dem igjennem, vil man blive forundret ved at se, at der ikke er taget noget Forbehold med Hensyn til den Afstand, hvori Skibene maa nærme sig, det være sig Kabletskibene eller Bøier, der ere udlagte for at afmærke et under Reparation værende Kabel. Det er jo en given Sag, at Høitid saadanne Skibe hejse dertil bestemte Signaler, vil hverken Skibet eller Signalerne kunne ses i taaget Veir, Dag eller Nat; ja, om Natten benyttes jo til Signalerne Lanterner, men de kunne heller ikke ses i taaget Veir. Hvad Bøierne angaar, er det ligejaa indlysende, at naar der ikke tilfældigvis bliver benyttet selvlysende Bøier, hvad der næppe nogensinde vil være Tilfældet, ville Bøierne aldeles ikke kunne ses om Natten, medmindre det skulde være uædvanlig klart Maanestinsveir. Hertil er der taget Hensyn i Konventionen, idet der staar „Signaler, som ses eller kunne ses“, og „Bøier, som ses eller kunne ses“. Dette lille Forbehold er udeladt i den danske Affattelse af Lovforslaget, og jeg maa meget varmt henvende en Anmodning til den høitærede Indenrigsminister om, at denne Mangel maa blive afhjulpet. Endnu skal jeg tillade mig at berøre Noget, der ikke vedrører selve Lovforslaget, men dog staar i nært Slægtstabsforhold dertil, nemlig den Konvention, hvoraf der er gjengivet en Oversættelse, som følger efter Motiverne. I Konventionen er flere Gange brugt Udtrykket en S o m i l, medens der i Lovforslaget er brugt Udtrykket en S v a r t m i l. Altsaa skulde man antage, at disse to Udtryk ere synonyme, men det er ikke Tilfældet. En S o m i l er ifølge Sprogbrug og ifølge Værebøgerne i Navigation og alle Lexica fire Kvartmil. Altsaa er den Afstand, der opgives i Konventionen 4 Gange større end den, der opgives i selve Lovforslaget. Ved at sammenholde Oversættelsen med Originalen har jeg set, at det er Lovforslaget, der er korrekt, men Oversættelsen, der er ulovrig. Jeg skal nu ikke opholde det høie Thing længere, tun vil jeg endnu, idet jeg udtaler et varmt Ønske om, at Loven maa fremmes, tilspøe Ønsket om, at den maa fremmes hurtig.